

Így írunk mi

Különös áldozatok

Őrületes buli volt Franciaországban. Jean-Claude Van Damme születésnapját ünnepelték. Több ezer ember jelent meg az ünnepélyen, köztük Céline és Sofie is, akik sikeresen meghívó nélkül szöktek be.

Másnap reggel a lányok egy ismeretlen helyen ébredtek fel. Egy szinte üres szobában, ahol csak két ágy volt, egy szekrény, egy falóra és egy olcsó számítógép. A plafont és a falakat fehér festék borította, régi fehér faablakokon kopogott be az eső, és régi parketta roskadozott alattuk.

- Jó sokat ihattunk, nem emlékszem semmire. - mondta Céline – Igazából azt sem tudom, hogy hol vagyunk.

- Én sem. –válaszolt kicsit megrettenve Sofie.

Ekkor Sofie odasétált az ablakhoz, hogy körbenézzen, hátha felismeri a helyet. Nem látott semmit a sűrű ködtől, magához hívta Céline-t, ketten csak kiderítenek valamit. Ekkor a köd egy kisebb része befeketedett. A lányok meglepődötten figyelték, ilyet még nem láttak. A szél majdnem pontosan gömb alakúra formálta a köd fekete részét, majd egy erőteljes ütéssel megcsapta az ablakot. A két fiatal a szoba legtávolabbi sarkáig szaladtak. Csak ekkor vették észre, hogy a szobának nincs ajtaja. A fekete folt még egyszer megütötte az ablakot. A lányok tehetetlenül ölelték meg egymást. Könnyeik oly hevesen csöpögtek, mint odakint az eső. Megszólalni nem mertek, csak óriási nyelésük hallatszott. A háttérben az óra kattogott. Teltek a percek, nem történt semmi. Már majdnem megnyugodtak, mikor a különös köd betörte az ablakot és beszállt pontosan a szoba közepéig. Az óra eltört az óriási erőhatásra, és a kinti világ is megváltozott. Megállt az eső, teljesen fekete lett minden. Csend lett. A gömb egy pillanat alatt emberi formát öltött. Egy magas, vékony hölgy állt előttük. Arca falféher volt, és hosszú fekete csipkés estélyit viselt. A haja szintén feketén lógott a derekáig. A feltűnő vöröses ajkai megszólaltak.

- Üdv, hölgyeim! - mondta - Már régóta várlak benneteket.

A lányok továbbra is szótlánul kuporogtak a sarokban.

- Látom, nem vagytok túl beszédes formában. Akkor majd én mesélek nektek. Sarah vagyok és mindent tudok rólatok. A tegnapi buli alatt kerültetek ide.

A nagy sokk hatása alatt Céline mégis ki tudott nyögni pár szót.

- És...és mégis hol vagyunk?

- Hát még ezt sem tudjátok? - nevetett fel Sarah - Én egy démon vagyok, én hoztalak ide benneteket. A buli estéjén, miután leszúrtak benneteket.

- Leszúrtak? - értetlenkedett Sofie.

- Igen. Ti már halottak vagytok. Az én szolgálaim. - büszkélkedett Sarah - Megtetszett a besurranásotok, ezért én hoztalak magamhoz benneteket. Ezentúl segítetek irányítani nekem, a sötétség legfőbb démonának.

A két lány egymásra nézett. Ekkor jutott el igazán a tudatukig, hogy halottak. Zokogásuk közben a padlóra zuhantak. Sarah átkarolta őket, köddé vált a két lánnyal együtt. Kiszálltak az ablakon, és egy titokzatos világba repültek tovább.

Az illusztrációt készítette: Fehér Zoltán 11.e

Vallomás a hazáról

(egy fiatal szemszögéből)

Mit jelent a hazaszeret? Mi, fiatalok vajon hogy tudjuk bizonyítani hazafiasságunkat, a hazánk iránti szeretetet? Mit cselekedjünk vagy mondjunk ennek érdekében?

Úgy vélem, már fiatal korban is fontos az, hogy ismerjük a hazaszeretet jelentőségét, érzetét, hazánk nagyjait, történelmét. A hazaszeretet egy olyan érzés, ami mindenhová elkísér, bárhová is vet a sors. A haza az otthon. Itt élnek szeretteink, itt fekszenek elhunytaink. Itt születtünk, itt élünk, s végül a hazaföld itt ölel majd át, ha végső nyugalomra lelünk.

Egyik nagy költőnk, Kölcsey Ferenc így fogalmazott: „Meleg szeretettel függj a hon nyelvén! mert haza, nemzet és nyelv, három egymástól válthatatlan dolog; s ki ez utolsóért nem buzog, a két elsőért áldozatokra kész lenni nehezen fog.”. Bár még fiatalok vagyunk, mégis úgy érzem, hogy megmutathatjuk a világnak, hogy nehéz időkben is kitartunk kicsi országunk mellett. Emlékezzünk elődeink dícsőtteteire, életükre ünnepi műsorral! Elevenítsük fel alkotásaikat, munkáikat, és ismertessük meg a következő generációval, hogy megértsék, kik voltak ők, s mit tettek a hazáért! Mutassuk meg a világnak a magyar nemzet színeiben pompázva a tehetségeinket, hogy lássák, ez egy erős, összetartó nemzet, rengeteg tehetséges emberrel! Alkossunk valami maradandót azért, hogy fent maradjon a nevünk, s az, hogy ezt egy magyar ember vagy nép hozta létre, valósította meg! Ismertessük meg más országokkal a kultúránkat, népi énekeinket, táncainkat, szokásainkat! Mutassuk meg történelmünket a megőrzött értékeinkkel együtt. Nézzünk körül, hogy milyen gyönyörű tájaink, történelmi helyszíneink vannak!

1830-ban Széchenyi István Hitel című művében a következőt írta: „Sokan azt gondolják: Magyarország volt; én azt szeretném hinni, lesz!”. Az emberek lelkében ott volt a hit, az erő és a szeretet a haza iránt.

Legyünk büszkéek és mutassuk meg, hogy milyen csodába születtünk, élhetünk s majd halhatunk meg életünk leteltével!

Ács Panna 10.d

